

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Podhrázkého a soudců Jitky Zavřelové a Petra Mikeše, v právní věci žalobkyně: **T. P. P.**, zastoupená Mgr. Petrem Václavkem, advokátem se sídlem Opletalova 1417/25, Praha 1, proti žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**, se sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4, proti rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2019, čj. MV-17695-17/SO-2019, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 9. 2020, čj. 57 A 176/2019-51, o návrhu žalobkyně na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti,

t a k t o :

- I. Kasační stížnosti **se přiznává** odkladný účinek spočívající v tom, že až do skončení řízení před Nejvyšším správním soudem se pozastavují účinky rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 21. 9. 2020, čj. 57 A 176/2019-51, a rozhodnutí žalované ze dne 22. 11. 2019, čj. MV-17695-17/SO-2019.
- II. Žalobkyni **se ukládá** zaplatit soudní poplatek ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, a to ve lhůtě 15 dnů od doručení tohoto usnesení.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Žalobkyně (dále „stěžovatelka“) požádala o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpení podle § 43 odst. 1 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a to podle § 47 odst. 1 zákona o pobytu cizinců před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpení podle § 33 odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

[2] Rozhodnutím Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 18. 12. 2018, čj. OAM-31756-12/DP-2018, byla podle § 46 odst. 2 ve spojení s § 56 odst. 1 písm. l) zákona o pobytu cizinců její žádost zamítnuta. Žalovaná v záhlaví uvedeném rozhodnutím odvolání stěžovatelky zamítla a rozhodnutí ministerstva potvrdila. Krajský soud v Plzni následně žalobu stěžovatelky shora uvedeným rozsudkem zamítl.

[3] Proti rozsudku krajského soudu podala stěžovatelka kasační stížnost v blanketní podobě. Současně s podáním kasační stížnosti požádala o přiznání odkladného účinku podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, (dále jen „s. ř. s.“) ve spojení s § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Návrh na přiznání odkladného účinku odůvodnila předně tím, že přiznání odkladného účinku v daném případě může být výhradním prostředkem, jak lze dosáhnout toho, aby konečný úspěch stížnosti nebyl jen formální, ale i faktický, tedy, aby ochrana poskytovaná veřejným subjektivním právům stěžovatelky prostřednictvím institutu kasační stížnosti byla včasná a spravedlivá.

[4] V této souvislosti stěžovatelka odkázala na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 8. 2011, čj. 5 As 73/2011-100, podle něž skutečnost, že „*k bezprostřednímu opuštění území ČR by mohl být stěžovatel donucen až v souvislosti s rozhodnutím o správním vyboštění, nicméně tato skutečnost*

nemůže být podle názoru Nejvyššího správního soudu důvodem k zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku“. Dále citovala i usnesení ze dne 6. 12. 2005, čj. 2 Afs 77/2005-96, č. 786/2006 Sb. NSS; a usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, č. j. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS, z nichž plyne, že Nejvyšší správní soud může v řízení o kasační stížnosti odkladný účinek přiznat i ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu.

[5] Stěžovatelka dále uvedla, že si je vědoma závěru plynoucího z výše citovaného usnesení rozšířeného senátu, dle něhož obecně vyjádřený zájem cizozemského stěžovatele na osobní účasti v řízení o kasační stížnosti či jeho právo být v kontaktu s advokátem a s tím související ochrana spravedlivého procesu nemohou být samy o sobě důvodem pro vyhovění návrhu na přiznání odkladného účinku, aniž jsou specifikovány další individuální okolnosti (týkající se např. rodinného či soukromého života stěžovatele, nebo v návaznosti na individuální okolnosti a specifika soudního řízení v dané věci). V této souvislosti uvádí, že na území ČR žije již od roku 2014, přičemž zde má pevné a silné sociální, ekonomické a zejména rodinné vazby, neboť na území pobývá společně se svým manželem a dcerou, narozenou dne X . Vzhledem k nízkému věku dcery, které jsou aktuálně pouze 3 roky (pozn. NSS: správně 2 roky), je nezbytné, aby byla zajištěna neustálá péče ze strany stěžovatelky. Ačkoliv stěžovatelka žije ve společné domácnosti se svým manželem, kterému bylo uděleno povolení k trvalému pobytu, nepřichází v úvahu, aby veškerá péče byla v plném rozsahu přenesena na něj. Stěžovatelka zdůrazňuje, že nezletilé dceři poskytuje veškerou péči počínaje zajišťováním jejich fyziologických potřeb (krmení, přebalování) a konče její výchovou, včetně vedení různých her rozvíjející motorické a jiné schopnosti dítěte. Rovněž nelze ztráct ze zřetele, že v případě akutního onemocnění nezletilé dcery je stěžovatelka schopna zajistit okamžitou lékařskou péči, resp. vyhledat lékařskou pomoc, což u jejího manžela nelze předpokládat, neboť v současnosti je jedinou vydělávající osobou.

[6] Nuceným vycestováním do země původu stěžovatelky (což je přímý důsledek nepřiznání odkladného účinku) by došlo k zásadnímu zásahu nejen do rodinného života stěžovatelky, ale především její nezletilé dcery, a dále by došlo k narušení nejlepšího zájmu dítěte, jenž je garantován čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte a došlo by k nedůvodnému odloučení stěžovatelky od její nezletilé dcery (před čímž varuje čl. 9 odst. 1 Úmluvy). Vzhledem k výše uvedenému je tedy zřejmé, že v případě opuštění území ČR bude její dcera vystavena nebezpečí závažných zdravotních potíží, které mohou zanechat trvalé následky, neboť manžel stěžovatelky nebude vzhledem ke svému pracovnímu zatížení schopen zajistit včasnou lékařskou pomoc. Navíc pro její nezletilou dceru by vycestování stěžovatelky, především s ohledem na její nízký věk, znamenalo velký zásah do mentální a emocionální integrity, který není možné odůvodnit žádným veřejným zájmem.

[7] Odcestování nezletilé dcery se stěžovatelkou nepřipadá v úvahu vzhledem k současné epidemické situaci, kdy není přípustné, aby stěžovatelka (společně se svojí nezletilou dcerou) byla vystavena nebezpečí nákazy koronavirem COVID-19, proti kterému v současné době neexistuje žádný účinný lékařský přípravek. V této souvislosti stěžovatelka poukazuje na současnou nepříznivou epidemickou situaci v České republice, kdy nárůst případů nakažených koronavirem patří mezi vůbec nejvyšší. K tomu je nutné dodat, že v současnosti nejsou žádné přímé lety do domovského státu, při nichž lze předpokládat, že možnost nákazy bude v porovnání s lety s mezinárodním přestupem nižší.

[8] Uvedené dle stěžovatelky představuje specifické a dostatečně individualizované okolnosti, které odůvodňují nezbytnost osobní účasti stěžovatelky v rámci řízení o kasační stížnosti. Nepřiznáním odkladného účinku by totiž byly rodinné vazby, byť dočasně, zpřetrhány, což v žádném případě není možné považovat za přiměřené, navíc za situace nepříznivé epidemické situace. Stěžovatelka si není vědoma, že by mohla vzniknout újma jiným osobám

pokračování

nebo mohlo dojít k ohrožení veřejného, o to spíše důležitého veřejného zájmu, má za to, že přiznání odkladného účinku v jejím případě bude mít přesně takový dopad, který zákonodárce při stvoření tohoto institutu zamýšlel.

[9] Žalovaná navrhlá zamítnutí návrhu na přiznání odkladného účinku. Uvedla, že dle jejího názoru nejsou splněny podmínky pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti spočívající v existenci nenahraditelné újmy, neboť taková újma by mohla stěžovatelce vzniknout až v důsledku správního vyhoštění z území ČR. O něm je rozhodováno v samostatném správním řízení a v jeho průběhu se zkoumá přiměřenost zásahu spojeného s vyhoštěním do soukromého a rodinného života (§ 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců). Proti rozhodnutí o vyhoštění pak má stěžovatelka možnost podat správní žalobu, jež má ze zákona odkladný účinek. K tomu žalovaná citovala usnesení Ústavního soudu ze dne 24. 4. 2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, konkrétně bod 32; a usnesení Městského soudu v Praze ze dne 11. 4. 2019, čj. 11 A 37/2019-22. Z uvedeného dle žalované též plyne, že s rozhodnutím o zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu není bezprostředně spojena nepoměrná újma, jež by mohla být zohledněna při rozhodování o odkladném účinku.

[10] Dále žalovaná uvedla, že stěžovatelka je řádně zastoupena zástupcem z řad advokátů, a náležitá ochrana jejích práv je tak dostatečně zajištěna. Nadto, stěžovatelka má právo účastnit se projednávání jí podané kasační stížnosti na základě udělení víza k pobytu nad 90 dnů podle nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 810/2009, o kodexu Společenství o vízech (vízový kodex). Žalovaná též odkázala na usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 20. 8. 2019, čj. 54 A 59/2019-22, podle něž s účinností od 15. 8. 2017 dle § 172a zákona o pobytu cizinců může být přítomnost cizince u jednání soudu zajištěna také prostřednictvím videokonferenčního zařízení, a to i v případě, že se účastník řízení nachází mimo území ČR.

[11] Žalovaná též argumentuje, že pokud by Nejvyšší správní soud v daném případě přiznal kasační stížnosti odkladný účinek, musel by jej přiznat vždy, kdy byla zamítnuta žádost cizince, jenž by následně argumentoval povinností opustit území ČR. K tomu žalovaná odkázala na usnesení Městského soudu v Praze ze dne 21. 12. 2011, čj. 9 A 290/2011-24; a usnesení Krajského soudu v Praze ze dne 29. 3. 2012, čj. 45 A 11/2012-25.

[12] Žalovaná připouští, že si stěžovatelka za dobu svého pobytu na území ČR vytvořila určité rodinné zázemí, nicméně to nepředstavuje samo o sobě individuální okolnosti způsobující újmu rozhodnou pro přiznání odkladného účinku. Navíc je třeba újmu nejen tvrdit, ale rovněž konkrétně určit a doložit. Vážnou újmu pak dle žalované nelze spatřovat ani v tvrzeném riziku nákazy onemocněním COVID-19 spojeném s povinností vycestovat, neboť určitá míra nákazy existuje i při pobytu na území ČR. Riziko nákazy je zároveň možné snížit užíváním ochranných pomůcek. Nelze proto dle žalované obecně s odkazem na celosvětovou pandemii tvrdit, že v důsledku vycestování bude stěžovatelka vystavena riziku nákazy.

[13] S odkazem na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 20. 3. 2019, čj. 4 Az 30/2018-22, žalovaná argumentuje, že nepřiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nedojde automaticky ke znemožnění realizace stěžovatelčina rodinného života, ani k porušení čl. 3 odst. 1 Úmluvy o právech dítěte, neboť vycestováním z území ČR (s dcerou či bez ní) nedojde bez dalšího k dlouhodobému narušení rodičovských vazeb.

[14] Závěrem žalovaná dodává, že stěžovatelce není zakázán další pobyt na území ČR, přičemž v případě splnění zákonných podmínek jí nic nebrání získat pobytové oprávnění za účelem společného soužití rodiny na území podle § 42a zákona o pobytu cizinců.

[15] Nejvyšší správní soud posoudil návrh na přiznání odkladného účinku následujícím způsobem. Podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. soud přiznává na návrh stěžovatele po vyjádření žalované usnesením kasační stížnosti odkladný účinek, jestliže by výkon nebo jiné právní následky rozsudku krajského soudu znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[16] Zákon tedy pro přiznání odkladného účinku stanoví celkem tři předpoklady: (1) výkon nebo jiné právní následky rozsudku by pro stěžovatelku znamenaly újmu; (2) tato újma je pro stěžovatelku nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku není v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[17] Při rozhodování o návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě soud nepřezkoumává v mezích kasačních námitek kasační stížností napadené výroky rozsudku (§ 109 odst. 3 s. ř. s.), ale zjišťuje jen existenci uvedených zákonných předpokladů pro přiznání odkladného účinku. Rozhodnutí o přiznání odkladného účinku je podle své povahy dočasným rozhodnutím, neboť platí do doby pravomocného skončení řízení ve věci samé.

[18] Návrh na přiznání odkladného účinku musí být dostatečně individualizován a osvědčen, protože je to stěžovatelka, která je povinna tvrdit a osvědčit první z předpokladů pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, tj. že výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí by pro ni znamenaly újmu, přičemž hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní (viz usnesení ze dne 3. 10. 2017, čj. 9 Afs 275/2017-20). Vznik újmy musí být v příčinné souvislosti s výkonem napadeného rozsudku či jiným právním následkem plynoucím z rozsudku, popř. z rozsudkem krajského soudu aprobovaného rozhodnutí. Zároveň musí jít o následek určité intenzity, aby jej bylo vůbec možno označit za újmu, kdy zákon hovoří o újmě „nepoměrně větší“. To má svou logiku, protože v řízeních, v nichž není vyhověno žádosti účastníka, případně je mu zrušeno či omezeno nějaké oprávnění nebo uloženo opatření či správní trest, na účastníka pochopitelně budou doléhat právní následky negativního rozhodnutí – ať by byly sebestřísnější – tíživěji než na veškeré další osoby, kterých se rozhodnutí vůbec netýká.

[19] Nejvyšší správní soud se předně neztotožňuje s tvrzením žalované, že stěžovatelka není bezprostředně nucena k odjezdu do Vietnamu, neboť tato povinnost by nastala až v případě správního vyhoštění. Soud naopak zastává názor, že nepoměrně větší újma může vzniknout již v návaznosti na právní moc rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, a nikoli až v souvislosti se správním vyhoštěním a jeho případnou nucenou realizací. Pokud by totiž soud souhlasil s opačným výkladem, fakticky by schvaloval následný protizákonný pobyt stěžovatelky na území ČR, neboť by jinými slovy konstatoval, že v návaznosti na právní moc rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu ještě není nutné bezprostředně opustit území ČR. Správní vyhoštění je pak spojeno nejen s povinností opustit území, ale také se zákazem pobytu na území ČR (§ 118 a násl. zákona o pobytu cizinců). Pokud by stěžovatelka nyní nesplnila povinnost odcestovat do Vietnamu, byla by následně vyhoštěna, což však nic nemění na její nynější povinnosti opustit území ČR, pokud nemá žádné oprávnění k pobytu na jejím území.

[20] Nejvyšší správní soud se následně zabýval otázkou, zda by přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vůbec bylo způsobilé odvrátit tvrzenou újmu spočívající v nezbytnosti vycestovat z území ČR zpět do Vietnamu. Tak by tomu nebylo například tehdy, pokud by stěžovatelka již v průběhu správního řízení vedoucího k vydání napadeného rozhodnutí neměla oprávnění na území ČR pobývat, a to ani na základě tzv. fikce pobytového oprávnění. Stěžovatelce správní orgány zamítly žádost o vydání povolení k dlouhodobému pobytu za účelem strpění pobytu na území. Podle § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců ve vztahu k tomuto řízení

pokračování

platí, že pokud doba platnosti víza k pobytu nad 90 dnů uplyne před rozhodnutím o žádosti o vydání povolení k dlouhodobému pobytu, považuje se vízum za platné do doby nabytí právní moci rozhodnutí o podané žádosti, a to za předpokladu, že žádost byla podána v souladu s pravidly stanovenými v § 47 odst. 1 až 3 zákona o pobytu cizinců. Soud nedisponuje žádnou informací o tom, že by v případě stěžovatelky po dobu správního řízení neplatila tzv. fikce pobytového oprávnění ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Netvrdí to ani žalovaná. Naopak z rozhodnutí žalované vyplývá, že stěžovatelka podala žádost o dlouhodobý pobyt za účelem strpění před uplynutím platnosti víza k pobytu nad 90 dnů, a po celou dobu správního řízení jí tedy svědčila fikce pobytového oprávnění ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců. Proto soud vychází z toho, že stěžovatelce před vydáním rozhodnutí žalované, a v důsledku přiznání odkladného účinku žalobě krajským soudem i před vydáním napadeného rozsudku, svědčila fikce pobytového oprávnění. V případě přiznání odkladného účinku kasační stížnosti, i ve vztahu k rozhodnutí správního orgánu (srov. usnesení rozšířeného senátu ze dne 16. 6. 2020, čj. 8 Azs 339/2019-38, č. 4039/2020 Sb. NSS), by tedy účinky této fikce opět nastoupily, a lze proto uzavřít, že tvrzenou újmu spojenou s nutností vycestovat z území ČR v tomto případě lze přiznáním odkladného účinku odvrátit.

[21] Má-li být návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti úspěšný, musí stěžovatelka tvrdit a osvědčit reálnou hrozbu intenzivní újmy, kterou by v návaznosti na samotné vycestování utrpěla. Taková újma může mít povahu především zásahu do rodinného života stěžovatelky (nutnost dlouhodobého odloučení od blízkých příbuzných) či ustáleného soukromého života (plně integrovaný cizinec žijící legálně na území ČR v řádu desítek let, který již v zemi původu postrádá jakékoliv zázemí), může mít povahu zásadních zdravotních důvodů (významné zdravotní obtíže bránící odjezdu či neléčitelné v zemi původu s rizikem progresu) nebo výjimečných ekonomických důvodů (ztráta významných ekonomických hodnot v důsledku odjezdu spojená s existenčními obtížemi v zemi původu, těžký nedostatek prostředků pro návrat v případě úspěchu kasační stížnosti). Takové (či srovnatelné) okolnosti však musí stěžovatelka nejen zcela konkrétně tvrdit, ale také patřičným způsobem doložit.

[22] Je pravdou, že stěžovatelka zásah do rodinného života pouze tvrdí a nikterak přímo neosvědčuje, např. předložením rodného listu své nezletilé dcery, čestným prohlášením manžela či jiných osob. Z napadeného rozsudku i rozhodnutí žalované nicméně dostatečně a ověřitelně vyplývá, že se dcera stěžovatelky narodila X, a v současné době jí jsou tedy 2 roky. Ačkoli stěžovatelka pak nedoložila, že je to právě ona, kdo osobně zajišťuje veškerou neustálou péči o svoji nezletilou dceru vzhledem k tomu, že její manžel je jedinou vydělávající osobou, lze podle Nejvyššího správního soudu i bez osvědčení těchto dalších skutečností konstatovat, že vycestování stěžovatelky do Vietnamu (ať již s nebo bez její nezletilé dcery) by pro stěžovatelku znamenalo nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. Odcestovala-li by stěžovatelka bez své dcery, a to i na nedlouhou dobu, mohlo by dojít k přetrhání rodičovských vazeb mezi stěžovatelkou a její dcerou, neboť v takto nízkém věku je i relativně krátká doba velmi významná z hlediska udržení citové vazby. Vzhledem k velmi nízkému věku stěžovatelčiny dcery a s tím spojené závislosti dcery na stěžovatelce, nejen z hlediska řádného vývoje, ale i budování vzájemného citového vztahu, jenž je v takto nízkém věku zásadní, ale též velmi křehký, představuje takový zásah nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám. To především proto, že tu ani jiných osob není.

[23] Současně by podle Nejvyššího správního soudu v době probíhající pandemie bylo rizikové, pokud by stěžovatelka odcestovala do Vietnamu s dvouletou dcerou. Každé cestování, je-li v dnešní době vůbec možné, znamená zvýšené množství sociálních kontaktů mimo sociální skupinu jednotlivce, což jistě zvyšuje riziko nákazy, a to i přes svědomité užívání běžně dostupných ochranných prostředků. Nadto, v dnešní době je zároveň, nejen v ČR, povinností

sociální kontakty omezit na nejmenší možnou míru. Navíc nelze odhlédnout od toho, že by takto došlo k odloučení stěžovatelčina manžela od jejich nezletilé dcery a stěžovatelky. Zvláště vztah mezi otcem a dcerou by tímto, byť i nijak dlouhým, odloučením mohl být zasažen, což by ve svém důsledku dopadalo i na stěžovatelku samotnou. Proto by i vycestování stěžovatelky s její nezletilou dcerou znamenalo zásah do jejich rodinného života a zároveň nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám.

[24] Zároveň nelze přisvědčit žalované, že přizná-li Nejvyšší správní soud odkladný účinek v této věci, bude jej muset přiznat vždy, když bude zamítnuta žádost cizince, jenž by následně argumentoval povinností opustit území ČR. Jak plyne z výše uvedených úvah, Nejvyšší správní soud podrobně zvážil a zhodnotil zcela konkrétní a individualizované okolnosti stěžovatelčina případu, a proto z učiněného závěru o přiznání odkladného účinku v této věci nelze činit žádné obecně závazné závěry, jak je naznačuje žalovaná.

[25] První dvě podmínky pro přiznání odkladného účinku má Nejvyšší správní soud za splněné. Dále se zabýval otázkou, zda je splněna i podmínka třetí, tj. zda by přiznání odkladného účinku nebylo v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Z dosavadního průběhu správního ani soudního řízení neplyne, že by přiznáním odkladného účinku mohl být zasažen důležitý veřejný zájem. V daném případě tak přiznání odkladného účinku „jen“ odsouvá účinky rozhodnutí žalovaného po dobu, kdy je zákonnost napadeného rozhodnutí přezkoumávána. Lze tedy konstatovat, že přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem. Ostatně ani žalovaná, která je povinna hájit v řízení o návrhu na přiznání odkladného účinku veřejný zájem, tuto skutečnost ve svém vyjádření vůbec nezmínila. Lze proto důvodně předpokládat, že ani podle ní nepředstavuje stěžovatelka a její pobyt na území ČR ohrožení důležitého veřejného zájmu.

[26] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud kasační stížnosti přiznal odkladný účinek. Učinil tak výslovně ve vztahu k napadenému rozsudku i napadenému rozhodnutí žalované, v důsledku čehož až do právní moci rozhodnutí o kasační stížnosti dochází k plné sistaci účinků shora označeného rozhodnutí žalované.

[27] Zbývá doplnit, že rozhodnutí o návrhu na přiznání odkladného účinku je rozhodnutím dočasné povahy a nelze z něj jakkoli předjímat budoucí meritorní rozhodnutí o podané kasační stížnosti (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 10. 2005, čj. 8 As 26/2005-76, č. 1072/2007 Sb. NSS). Usnesení o přiznání odkladného účinku může soud i bez návrhu zrušit, ukáže-li se v průběhu řízení, že pro přiznání odkladného účinku nebyly důvody, nebo že tyto důvody v mezidobí odpadly (§ 73 odst. 5 s. ř. s.).

[28] Podání návrhu na přiznání odkladného účinku podléhá soudnímu poplatku ve výši 1 000 Kč, a to podle položky 20 sazebníku soudních poplatků, který je přílohou zákona o soudních poplatcích. Podle § 7 odst. 1 zákona o soudních poplatcích je poplatek splatný vznikem poplatkové povinnosti. Povinnost zaplatit soudní poplatek za podání návrhu na přiznání odkladného účinku vzniká dnem právní moci rozhodnutí, jímž bylo o návrhu rozhodnuto a v němž byla návrhovateli uložena povinnost soudní poplatek zaplatit (§ 4 odst. 1 písm. h) zákona o soudních poplatcích, *per analogiam*; srov. k tomu též usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 2. 2012, čj. 1 As 27/2012-32]. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku II. tohoto usnesení.

[29] Poplatek lze zaplatit buď vylepením kolků na příslušném tiskopisu (viz níže), nebo bezhotovostně převodem na účet soudu číslo: 3703 – 46127621/0710, vedený u České národní banky, pobočka Brno. Závazný variabilní symbol pro identifikaci platby je 1080520020. Nebude-li soudní poplatek včas dobrovolně zaplacen, bude vymáhán.

pokračování

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně 4. listopadu 2020

Milan Podhrázký
předseda senátu